

๑๒. ผู้ให้สิ่งประเสริฐย่อมถึงฐานะที่ประเสริฐ (เสฏฺฐจฺนุทโท เสฏฺฐมฺมุเปติ จาหํ)

○มาระลึกตริกตามคำพร่ำสอน	ตามบทกลอนสอนสั่งที่วางไว้
ผู้มอบให้สิ่งเลิศประเสริฐใด	ย่อมจะได้สิ่งนั้นมาตอบแทน
ตั้งแม่พอก่อเกิดกำเนิดบุตร	บริสุทธิ์ด้วยรักและหวงแหน
คอยแนะนำพร่ำสอนไม่คลอนแคลน	ปลูกฝังแน่นคุณธรรมประจำใจ
ได้ลูกดีเป็นศรีแก่สกุล	พาเพิ่มพูนหนุนส่งเป็นวงศ์ใหญ่
เกียรติศักดิ์แผ่ไปในแดนไกล	ปรากฏในโลกกว้างไม่กางกัน
จากต้นตอเหตุก่อคือพ่อแม่	ที่ดูแลปลูกฝังทางสร้างสรรค์
ย่อมได้รับสิ่งดีมีรางวัล	ค่าอนันต์กว่าอัญมณี
อุทาหรณ์สอนคนให้ค้นหา	สิ่งมีค่าคือธรรมนำวิถี
ไว้นำตนเลี้ยงลูกถูกวิธี	จะสุขีตอนท้ายสบายเอ๋ย

(กลอนสุภาพ)

๑๓. ธรรมที่ประพฤติดีแล้วนำสุขมาให้ (ธมฺโม สุจฺฉิณฺโณ สุขมาวหาติ)

○คนใดใครประพฤติธรรม	ปฏิบัติประจำ
ไม่นานผลัดผ่อนวันคืน	
ทำได้ด้วยใจไม่ฝืน	หลับหรือว่าตื่น
มีจิตสดชื่นแจ่มใส	
แม้งานหนักหน่วงเพียงใด	ปฏิบัติธรรมไป
จิตเป็นกุศลเจตนา	
ธรรมะย่อมนำสุขมา	โลมไล้กายา
บุคคลที่สนใจธรรม	
มีจิตคิดแต่เรื่องธรรม	มิให้ถล่ำ
วิ่งไปในที่ผิดทาง	
ฝึกหัดตัดนิสัยวาง	ที่ทางสายกลาง
ไม่ขึ้นไม่ลงตรงไป	
ธรรมย่อมนำสุขมาให้	ไม่ว่าใครใคร
ย่อมได้ความสุขทุกคน	

(ฉบบัง)

